

ERİK AĞACI ÖYKÜ

Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi | OCAK-ŞUBAT 2021 YIL: 2 SAYI:7

Bazısının ahi tutar, bazısı sadece ahtan ibarettir!

Adem Tekden

Deliliğin Yerel Tarihi

İsmail **Türkdoğan**

Halil **Maras**

Hızır İrfan **Önder**

Hasan **İldız**

Talip **Yılmaz**

Galip **Şefahet**

Muhammed **Korkmaz**

Cengiz **Karadağ**

Eray **Dileroğlu**

Nermin GÜDAY **Kaçar**

Özden **Çelik**

Hatice EĞİLMEZ **Kaya**

Orhan **Yıldırım**

Fatma **Türkdoğan**

Harika **Ufuk**

Davut **Güner**

İÇİNDEKİLER

ERİK AĞACI

2 Aylık Sanat-Edebiyat

E-Dergisi

Yıl: 2 Sayı: 7

Ocak-Şubat Sayısı 2021

**SAHİBİ VE GENEL
YAYIN YÖNETMENİ**

Serpil Tuncer

YAYIN KURULU

Serpil Tuncer

Fatma Türkdoğan

Hatice Eğilmez

GRAFİK TASARIM

Cem Toprak

WEB TASARIM

Ömer Can Talu

İLETİŞİM

meltemfas@hotmail.com

Yazıların hukuki sorumluluğu yazana aittir. Dergideki yazılar yayınlansın veya yayınlanmasın verilmaz. Dergideki yazılar kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISSN 2458-9063

SÜMSÜK KUŞU	3
İsmail Türkdoğan	
HUZURA	4
Halil Maraş	
YÜREĞİMİ HARLAYAN KİM	5
Hızır İrfan Önder	
MAVİ	6
Hasan İldız	
KALDIM	7
Talip Yılmaz	
İÇİMİ SERDİM RÜZGARA	8
Galip Şefahet	
GÖK TANRININ ELLERİ	9
Muhammed Korkmaz	
BU ÇOCUKLAR HEPİMİZİN	10
Cengiz Karadağ	
DELİLİĞİN YEREL TARİHİ	11
Adem Tekden	
SANDIK	17
Eray Dileroglu	
NAR ÇİÇEĞİ	20
Nermin Gunday Kaçar	
ŞARKINI KAYBETME	22
Özden Çelik	
SUFİLİĞİN HALLERİ	24
Hatica Eğilmez Kaya	
KURT VE İNSAN	27
Orhan Yıldırım	
GÜNAHSIZLAR	30
Fatma Türkdoğan	
KIRILAN ÜMİTLER	31
Harika Ufuk	
KÖFTECİ ŞEFİK	35
Davut Güner	

İsmail Türkođan

Sümsük Kuşu

Günüm hoş
Gönlüm sarhoş
Sol yanımda Sümsük kuşu,
Mabadında, düşlüyorum.

Hadi git uç desem...
Bilmez Babil'in asma bahçelerini,
Ya da İris'in ülkesini.
Tutmaz bir Leyla'nın elinden,
Ya da fark etmez bir Şirin'i.

Döner durur Kafdağını leylim, leylim,
Gün biter,
Havanda su
İpinde un... misali,
Sokulur sümsük sümsük
Darba müptela gönlüme.
Bir kanadında balaban'ın izleri,
Bir kanadında 'küstüm çiçeği.'

Halil Maraş

Huzura

Bu köyde dediler muhtar bulunmaz
Konuk oldun mu konak sorulmaz
Burada buyur etme hayra yorulmaz
Vay dedim efendim çıktım huzura

Bir kıl çadır gördüm en uç tepede
Bacası toprak altında kapısı
kör cephede
Arif olan anlar dediler bir kelimedede
Hay dedim efendim çıktım huzura

Göğün tepesine dikmişler bir kuru
ağaç
Önü düzlükse de arkası bir bozuk
yamaç
Ye diye tutturdular bu nasıl
bir bulamaç
Doy dedim efendim çıktım huzura

Bir kız gördüm ahu, dediler ki nazlıdır
Bir kırata bindi ki alev, yelden hızlıdır
Hal hatır sordum hep sizli bizlidir
Huy dedim efendim çıktım huzura

Üç soru sordular üç cevapta oldum
mu cahil
Bilmediğine dediler yolcu olma
müdahil
Her şeye razıydım yine de etmediler
kabil
Cay dedim efendim çıktım huzura

Bir şölen verdiler ki sultanlara
layıktır
Üç gün ayran içtim, sandım ne
hoş yayıktır
Beni sarhoş bellediler hepsi ayıktır
Koy dedim efendim çıktım huzura

Bağları İrem, evleri cennet sarayı
Her zaman gel dediler açma
arayı
Tutuşturdular elime bakır parayı
Say dedim efendim çıktım huzura

Şecereme bakmışlar bin yıldır
soyluymuşum
Şarkın torunu isem garbında
oğluymuşum

Hızır İrfan Önder

Yüreğimi Harlayan Kim?

Hayat bir yoldur, anladım
Bazen ayaklarım yoruldu
Bazen yüreğim!

Güz geldi ömrüme
Yaprakları soldu tutkumun
Kararsız uçuşuyor anılarım!

Tadı kaçtı hayatımın
Şafak sökmüyor artık
Sığınacak yeri yok ruhumun!

Tek dostummuş gibi
Dört mevsim, gece gündüz
Ölümü bekliyorum!

Yüreğimi harlayan kim?

Hasan İldız

Mavi

Mavi,
Yaşamakla suçlandığı serçe
sürülerinin
İzinsiz yüzmekten mızrakla
avlandığı
Yunusların ve balina sürülerinin.

Mavi,
Bilerek uzatıldığı gözaltı
sürelerinin
Bilerek ve isteyerek bazı şeylerin
Kadınlardan sorulduğu örtülü açık
Ve bilmeden vurgunlar yediğidir
Duru bakışlarında yalıları döven
kentini.

Mavi,
Sevdirendir o dağların eşkiya
duruşunu
Ölümüm allı pullu düğün
alaylarında
Ve bir kızı bağıra bağıra
ağlatandır
Yırtılmış aşk mektupları arasında.

Mavi,
Yalnızlık dev/inimi öpüştüğüm
yüzlerin;
Ağızla çürüttüğüm dilleri ve
dudakları
İç/ini sorgulayan uykusunda bir
gölün
Ay ışığı altında o ıssız dinginliği...

Mavi,

Gözlerinin ardına düşüp de
geldiğimdir

Sözlerine tutunup geçtiğim kara
kıta

T/aşlar bıraktığım her yolun
ayırımına

Etinin ormanına korkusuz
daldığımdır.

Talip Yılmaz

Kaldım

Kış getirdi
Tenimden çekilen ellerin

Yüzümde koyu bir hüzün
Adımlarımda kalmanın yorgunluğu

Sesimde bir ölü evinin
Acı matemi
Topraktan filizlenircesine
Bedenimden fıskıran ruhum
Gece ve kederim
Sahipsiz yalnızlığım ve ben kaldım

Galip Şefahet

İçimi Serdim Rüzgara

Bu kış bana sitem olmuş,
İçimi serdim rüzgâra.
Göz ıslanmış ve nem olmuş,
İçimi serdim rüzgâra.

Soyundum astım içini,
Güneş ısıtsın yüzünü,
Toparladım ben özümü
İçimi serdim rüzgâra.

Başka türlü yok yorumu,
Çektim içimin nazını.
Rüzgâr götürsün tozunu,
İçimi serdim rüzgâra.

Gözlerimin gamı gitsin,
Dertlerimin tümü gitsin,
Ve içimin nemi gitsin,
İçimi serdim rüzgâra.

Muhammed Korkmaz

Gök Tanrının Elleri

Orta Asya'dan kalma
Göçebedir yalnızlığım
Gök tanrının elleri uzamaz
Gözlerim her zaman gökyüzünde
Esmer bir bulutu arar

Zincire vurulmuş duygularımdan
Ruhuma temas eden bir anı
Parçalara ayırarak yitirdim
Aksi karanlık kaldı suda nergisin

Tanrı dağlarında
Kayalardan yontulmuş gül
yapraklarına
Duman bakışlı rüzgârlar ekdim

Davullar çaldırdım
Ulaşmak için tanrıya
Tohumdan köprüler kurdum
Kendimi eski bir bozkırdan ayırdım
Yine de altın başlı başaklarda
kaldı gölgelerim

Cengiz Karadağ

Bu Çocuklar Hepimizin

Çocuklarla bir olalım

Onlara sevgi sunalım

Bir eğlenip bir coşalım

Bu çocuklar hepimizin

Kardeşliği öğretelim

Düşmanlık kötü diyelim

Ağlatmayıp güldürelim

Bu çocuklar hepimizin

Bahçemizde güller gibi

Bahar ile kışlar gibi

Yağmur ile güneş gibi

Bu çocuklar hepimizin

Sevgi saygı nedir bilsin

Onu da bizlerden görsün

Âşık Cengiz desin dursun

Bu çocuklar hepimizin

Adem Tekden

Deliliğin Yerel Tarihi

Karşılaştığım tüm dostlar, başıma gelenlere üzüldüğünü söylüyor. Ben sıkıntı yaşarken tanrının yardımı için dua ettiklerini bildiriyorlar.

Bazen başka biriyle konuştuklarını zannediyorum. Benim başıma ne geldi, diyorum kendi kendime. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Abartıyorlar. Hepi topu otuz yıl... Kimse buna karşılık neyden kurtulduğumu bilmiyor.

Bazen beladan kurtulmanın bir bedeli vardır. O an elinizden çıkana üzülmezsiniz. Gözünüz bir şey görmez. Kurtulduğunuza şükredersin. İşte ben böylesi bir beladan kurtulmak için ömrümü verdim. Şu an o berbat soru sizin de aklınıza gelmiş olmalı. Herhangi bir beladan kurtulmak ömre değer mi?

Siz bu soruyu düşünürken ben yine gülüyorum.

Selim not defterini eline aldığı anda bunları yazmayı düşünüyordu. Ancak;

“İlk küfrümü ettim, bu akşam.

Yirmi sekizden sonra...

Öyle galiz küfürler ki ağırımaya gitti.

İnanamadım nasıl çıktı ağızımdan.

Nasıl kapanır bu kapı, bilmem.

Bence hiç açmayacaktınız.”

Defterini açınca bu notlarla karşılaştı. En son bunları yazmıştı demek. Tarih: Mayıs 2023. Babasının ölümünden bir ay sonra...

Selim, iki yıldır defterini eline almıyordu. Şu an bile zorlanmıştı kapağını açarken. Hep aynı korku: Ya aynı şeyler gelirse başıma!

Balkonun önündeki yoldan arabalar vızır vızır geçiyordu. Sesler, Selim'in beyin kıvrımlarında hızla geziniyor sonra infilak ediyordu. Sonra sesleri duymaz oldu. Yazacak bir şeyler geldiğinde hep böyle olurdu, kalbinin çarpıntılarında başka bir şey duymazdı. Gözü alabildiğine uzanan

portakal bahçelerine kaydı. Kendini sınırı olmayan, sınırlarla bölünmemiş ağaçların içinde buldu. Portakal bahçesini kesen dağa takıldı gözleri. Dağı kaldırdı. Onun yerine de portakal bahçesi koydu. Katlaya katlaya portakal bahçesini çoğalttı. Bahçe uzayıp gitti. Selim ağaçların içinde kayboldu. Kayboldukça mutlu oldu.

Not defterinin kapağını açtı. Oyuncağa kavuşmuş çocuk gibi heyecanlandı. Tekrar uzayıp giden portakal bahçelerini süzdü. Dağ ısrarla yerini almaya çalışıyordu. Bir gelip bir gidiyordu. Selim, dağı yerinden söküp attı. Bu kez başka ağaçlar bahçede yer almak için saldırıyordu. Zeytin, mandalina, nar... Bu iklime ait olmayan ağaçlar bile... Selim inatla her yerde portakal bahçesi olmasını istiyordu. Yedişer metre arayla ip gibi dizilmiş portakal ağaçları...

Selim, bir müddet elindeki kalemle kafasını kaşıdı. Neden böyle bir şey istediğini düşündü. Bulamadı. Bulamayınca aramaktan vazgeçti. Bir şeyi yapmak için illa sebep mi gerekir, diye düşünenecekken kendisine bir tokat attı. Beyni düşünmeyi -o anda- durdurdu. Selim rahatladı. Selim birden kahkahalarla gülmeye başladı. Galiba bu bir başlangıç, diye düşündü. Kendinden emin bir şekilde defterindeki sayfaları çevirmeye başladı. Daha önce not ettiği şu başlığı buldu:

Akıllı İnsanların Temel Özellikleri

Selim delilikten çok çekmişti. Gerçi onu nezaretten delilik kurtarmıştı ama olsun, delilik onu perişan etmişti. Hızlıca akıllı insanların safına geçmek istiyordu. Bunu delice istiyordu. Bunun için çok uğraşmış, araştırmalar yapmıştı. Bu başlık o zamandan kalmaydı.

Zamanında uğraştığı boş işleri düşündü Selim. Kendine bir tokat daha attı. Dudağının kenarında geçmişteki Selim'e yönelik alaycı bir tebessüm belirdi. Bu tebessümü kendini akıllı insanlar safına taşıyacak ilk işaret olarak değerlendirdi.

Ne saf bir uğraştı dünyanın çivisiyle uğraşmak. Neler gelmemişti başına bu yüzden! Epey kaşınmıştı doğrusu. Düşünce boyutunu geçmiş, dışa vurmuştu bu isteği. Sayfalar dolusu çalışmalar yapmıştı. (Selim'in bu konudaki çalışmaları için bkz. Bir Akıllı Değilin Defteri, Ötesi Mavi 2020.) Bunlar yetmiyormuş gibi bürokrasinin basamaklarını es geçmiş, muhtarı da atlayıp -şimdi muhtar kendisini ihbar ederek bunun intikamını alıyordu- en tepelere taşımıştı çalışmalarını. Ve beklenen son onu bulmuştu. Tam dünyanın çivisini kurcalarken yakalamıştı sistem muhafızları onu. Bir dejavu hissine kapıldı o an. Bu sonu, kendinden önceki birçok

delinin kitabında okumuştum fakat aynı şeyin kendi başına geleceğini hiç düşünmemişti. Delilik böyle bir şeydi galiba, kendi başına geleceğini düşünmezdi insan.

İşte o gün dünyanın çivisiyle uğraşmanın delilik olduğunu kabul etmediği için deliydi. Bugün bunun delilik olduğunu damarlarına kadar hissediyordu.

Akıllılığın bir kitabı olsa bunu kolaylıkla başarabilirdi ama yoktu. Ne yapması gerektiğini çok düşündü. Ve bir gün o ışığı gördü: Önce akıllı birini belirleyecek sonra bu kişinin özellikleriyle kendine bir yol çizecekti. Yeni bir yol... Huzur dolu...

Bu insanın muhtar olması gerektiği konusunda karar kıldı. En sevmediği kişiydi ama yapacak bir şey yoktu. Mahallenin en akıllı insanı oydu. Kalemı tekrar eline aldı, kafasını kaleme tekrar kaşdı, uzun uzun düşündü. En başa muhtarın en önemli özelliğini

yazmalıydı.

1. Çok Para

Evet, muhtarın – Selim'in bildiği- en önemli özelliği buydu. Bu kadar paraya nasıl sahip olduğunu babası anlatmıştı ölmeden önce.

Muhtarın bacanağı, harabe bir yerde geziyormuş. Bir gelincik yuvasının önündeki parlaklık dikkatini çekmiş. Yaklaşmış ki ne görsün?

Kocaman altın bir sikke! Heyecandan eve kendini zor atmış. Sonra bunu en güvendiği arkadaşı muhtara açmış. Muhtarın gözleri büyümüş. O kadar ki dışarı çıkacakmış neredeyse. Bu iki arkadaş anlaşıp, gelincik yuvasını kazmaya gitmişler. Kimse görmeysin diye gece ay ışığında çalışıyorlarmış. Çalışmalarının ikinci gününde karşlarına kocaman süslü bir taş çıkmış. Bunu gören muhtar, yaylanan gözlerini yuvasına yerleştirmiş ve "bacanak," demiş, "epey soğuk oldu, sabah da olmak

üzere, bu iş bitmez... Taşı kapatalım. Yarın aynı saatte yine geliriz." Bacanağı donan ellerine hohlar ken, "doğru söylüyorsun," demekten başka seçenek bulamamış. Taşın üzerini kapatıp eve gitmişler.

Aradan beş altı saat geçmiş geçmemiş. Muhtar, bacanağını yorgunlukla kuşatılmış derin uykusundan telaşla uyandırmış. "Bacanak," demiş, "bizim taş yerinde yok!" Bacanak neye uğradığını şaşırılmış. "Ne diyorsun sen?" Öyle bir şaşırılmış ki yerinde kalakalmış. Yıllarca... Kendisi ömür boyu yoksulluğun dibini kazırken muhtarın kat üstüne kat çıkması kafasındaki şüpheyi bir abideye dönüştürmüştü. Bu olaydan, muhtarın ikinci önemli özelliği de çıkıyordu.

2. Adalet

Muhtara göre evrenin ruhu adalet değildi. Almasını bilmekti. İnsanoğlu bunu çözebildiği zaman her şey yerine oturacaktı.

Selim, bu konuda muhtarla çelişiyordu. Selim'e göre evrenin ruhu "denge" idi. Selim, bunu düşündüğü için kendine tokat attı. Evet; artık evrenin ruhu "almasını bilmek"ti.

Muhtar, istemesini de almasını da iyi bilirdi. Nezarete Selim'le görüşmesinde bunu ispatlamıştı. Vakti zamanında annesinden kendisine gelen mektubu göstermişti Selim'e. Mektup babasının ölümünden iki ay sonra yazılmıştı. Haziran 2023.

"Bu ne Muharrem amca?" diye sormuştu Selim mektubu eline alırken. "Bak" dedi, muhtar, "bana hala amca diyorsun; bilmiyorsun!"

3. Hoşgörü

Muhtar geniş bir insandı. Öyle eften püften şeylerle kişilerin ahlakı konusunda hüküm vermezdi. Mesela bekçinin her gece eve giderken Musa Emmi'nin bakkalındaki kırık camdan iki çikolata

götürdüğünü pekâlâ biliyordu. Bekçi kendi söylemişti. Bunu yapıyor diye bekçi kötü olabilir miydi? Bekçi emeğinin karşılığını alabiliyor muydu? Bu ahlaksızlık sayılabilir miydi?

Selim, burada biraz düşündü... Sonra kendine bir tokat daha attı. ... Musa Emmi terazinin diğer kefesine ağırlık koymuyor muydu? Muhtar buna da hoş görüyle bakıyordu. Bu işler böyle dengelenip giderdi. Mahalledeki hoca da kendisiyle aynı fikirde olduğundan muhtarın içi rahattı.

4. Sabır

Üstlerinden olanca küfrü yediği halde, hiçbir şey olmamış gibi gülebilmesi; bununla kalması belli aralıklarla kendine küfredenlere sevgi dolu mesajlar atması, bu özelliğini açıklamaya yeterdi. Selim, burada kendini düşündü. Neden bir şey olmamış gibi davranamıyordu?

İnsanların yüzüne gülebilmek bu kadar zor muydu? Bunu başarmalıydı? Selim, kendine tokat attı... Bu azim soslu bir tokattı.

Belki de muhtarın asıl sabrı, Selim'e gerçekleri anlatmak için yıllarca bekleyebilmesindeydi. Beklemiş beklemiş ve tam zamanında -Selim'in nezarete düştüğü, babasının, hemen ardından annesinin öldüğü bir zamanda getirip mektubu eline vermişti. Bak, akıllı ol, demişti muhtar, hem seni nezaretten çıkarmış olacağım hem de tüm varlığımızı birleştirmiş olacağız, gücümüze güç katacağız.

Muharrem amca, benim güç birliğine falan ihtiyacım yok, demek istedi Selim. Diyemedi. Muhtarın elinde sopa, arkasından, deli sıpaadaa, diye bağıra bağıra koşmasını hatırladı.

Burada muhtar, Selim'e bir sırrını daha açıklamıştı.

“Baban onca portakal bahçesini, malı mülkü nasıl aldı sanıyorsun?”

Selim, şaşkın şaşkın muhtarın yüzüne bakmıştı.

“Aklını başına topl! Bacanağı bıraktıktan sonra o taşı kaldırmak için oraya kimle gittiğimi sanıyorsun?”

O gün muhtar, görevlilere Selim’in akılca-biraz- zayıf olduğunu anlatmış, Selim’in imzaladığı vasi belgesini göstermiş ve beraber çıkmışlardı o karanlık kuyudan. Selim o mektubu ilk okuduğunda kendine tokat atmıştı. Kendini suçladığı için değil o anki düşünceleri zihninden silmek için.

5. -----

Selim kafasındaki- lere bir başlık bulamadı ama muhtardan öğreneceği en önemli şey buydu: İnsan zihnindeki bazı şeyleri kendinin bile bulamayacağı kuyulara saklayabilmeliydi. İşte bunu

başardığı zaman en büyük adımı atmış olacaktı.

Muhtar bunu o kadar güzel yapıyordu ki... Kendini saklı duran bilgilerin tam aksine inandırabiliyordu. Bazen tanrıdan bile saklayabildiğini düşünüyordu bunları.

Bir gün camide hutbe dinliyorlardı. Hoca, isyan ahlakının düşürdüğü sefaleti anlatıyordu. O sırada oturmak için yer arayan Deli Hüsnü’nün ayağı muhtarın omzuna çarpmıştı. Bunu gören imam hiddetle bir basamak yukarı çıkmıştı. “Muhterem müminler” demişti, “lütfen biraz dikkat edelim, bir müminin ayağının başka bir müminin” – bu ikinci mümini biraz daha baskılı söylemişti sanki – “omzuna değmesi caiz olmaz. Bu öyle çikolata çalmaya falan da benzemez, götürür verir hafazanallah!”

Bu son cümleyi de söyledi mi, Selim kestiremiyordu. Bu

Selim’in zihninin eklediği bir aldatmaca da olabilirdi. Ama Selim’in aklında hep böyle kalacaktı.

Muhtar o anda Tanrı’nın bile ulaşamayacağı kuyulara küfürleri istiflemiş ve müthiş bir sevecenlikle tebessüm etmişti. Bu Selim’i çok etkilemişti. İşte Selim bu olabilirdi. O-la-bil-meliydi. Selim, bu maddenin başlığını “siyaset yapmak” şeklinde yazmayı düşündü fakat emin olamadığı için bundan vazgeçti.

Nihayet başlıkları tamamlamıştı. Yazılacak, daha çok madde vardı ama şimdilik yeterliydi. Önce bunları sindirmeliydi.

İçi içine sığmıyordu. Sonunda delilikten kurtulacaktı. Tek yapması gereken bir zikir gibi bu maddeleri okumak, okumak ve özümsemektir. Gözlerini yumdu. Kendini uçuyor gibi hissetti. Özümsemek için bir kere daha

okumaya başladı. Özümsemediği yere gelince kendine tokat attı. Rahatladı, güldü. Arada muhtarın nezarette kendine verdiği mektubu okuyordu. Mektupta Selim'in asıl babasının muhtar olduğu yazılıydı. Sonra tekrar maddeleri okudu. Sonra vasi belgesini... Bir ara kendine o kadar tokat attı ki sinirleri gerildi. Belki dengesi bozuldu. Belki de bile isteye kaldırıp attı aşağı kendini.

Balkon yüksek olmadığı için Selim ölmedi. Başı taşa geldiği için biraz sarsılmıştı. Ayağa kalktı. Zihnini yokladı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Yalnız arada bir kendine tokat atma isteği doğuyor, ardından gülüyordu.

Selim artık kuş gibiydi. Arada küfrediyor, bence hiç açmayacaktınız diyor; daha fazla küfrediyor, hafifliyordu. Sokakta onun bu halini görüp üzülenler oluyordu. Hele onlara büyük bir zevkle gülüyordu. Kimse neyden kurtulduğunu bilmiyordu. Ne kurallar yığını vardı artık ne dünyanın çivisi. Her yer portakal bahçesi...

Dünya Selim için dönüyordu.

Eray Dileroglu

Sandık

Zilin çalmasıyla İsa'nın irkilmesi bir oldu. Yine ders bitmeden rüyalara dalmıştı. Gözlerini açtığı anda alaycı gülüşlerin üzerinde olduğunu gördü. Utandı. Başını öne eğerek vücuduna gömdü. Normal bir zamanda bile başıyla omuzu, boynu yokmuşçasına birbirine yakın olan bu çocuğu arkadan görerseniz -sırtındaki kambur da eklenince- sınıfın en kısa boylusu, yaşça en küçük olanı sanmanız normaldi. Fakat yüzünü gördüğünüzde, bu kısa vücudun üzerinde, kısa ve sık kumral saçlı, elmacık kemikleri yüzünün dörtgen şeklini tamamlayan, yüzü çopur bir kafa taşıyan kısa boylu bir adama baktığınızı anlıyordunuz. Adam dediğime bakmayın, kendisi on beş yaşında bir lise öğrencisi.

Şimdi önüne eğdiği yüzünde taşıdığı bir çift kahverengi gözündeki utangaç bakışları saklamaya çalışan kişi; sanki bir dakika kadar önce düşünde Fatih'in atlı birliklerinin arasında, atının yelesini rüzgârda dalgalandıran asker değildi. Düşünü hatırlayınca hissettiği hayal kırıklığı, utanma duygusunun önüne geçmişti. Kendisini olmak istediği yerde değil de; alt yarısı gri, diğer yarısı beyaz boyalı duvarların çevrelediği sınıfta buldu. Düşleri duvarların beyazı gibiydi. Gözlerini açtığı anda kendini bulduğu gerçeklik ise, herkesin ulaşabildiği ve eksikliklerini gizleyebildiği bir gri renkten ibaretti.

Üzerinde beyaz harflerle 'Milli Tarih-1' yazan kitabın kırmızı kapağını kapatmadan

önce, açık olan sayfaya ilişti gözü. Fatih'in beyaz atını şaha kaldırmış olduğu resmin altındaki yazıya bir kez daha baktı.

"Ey ihtiyar fedakârlar, ey şahbaz delikanlılar! Bir fütuhat laf ile kolayca yapılmadı. Emeksiz devlet olur mu? Canını ve malını feda etmeyen âşık visale erer mi?"

Dönem bittiğinde kitabın bu sayfasını koparıp, yatağının yanındaki duvara yapıştırmayı düşündü. Kitabın kıvrılmış köşelerini bileğini sürterek özenle düzeltti, sonra da sırt askılarından biri kopmak üzere olan çantasına koydu.

Okuldan çıkmış eve doğru yürürken bakkal Hikmet'in dükkânının önündeki kısa ağaçların gölgesinde, iskemleye oturmuş ekmek

arası kaşar peynir yiyen muhacir çocukları gördü. Sadece dışarıda değil, okulda da sürekli beraber gezen bu çocuklar nedense kardeş gibi birbirine benziyordu. Genellikle gözleri renkli, açık kumral rengi saçlı ve iri yapılı çocuklardı. Konuşurken kelimeleri ağızlarının içinde yuvarlayarak konuşmaları ama "r" harfini bastıra bastıra söyleyişleri hep tuhaf gelmişti ona. Ha, bir de o iştahla yedikleri ekmek arasına sandviçlerin yanında küçük cam şişelerde satılan bozalardan içmeleri. Her gün okuldan çıkar çıkmaz bakkal Hikmet'in dükkânında soluğu alıyorlardı.

Sandviçlerine yumulmuş çocukların önünden geçerken yarım ağız bir "Selamünaleyküm" çıktı İsa'nın ağzından. Başlarıyla karşılık verdi diğerleri. En iri kıyım olanlarının adı Celil'di. Grubun lideri de oydu sanki. Sağ elini sol göğsüne doğru götürdü, "Aleykümselam" derken yüzünü boynundan göğe doğru döndü.

Her akşam okuldan eve dönerken, asfalt bitip de evlerinin bulunduğu, yıllar önce İstanbul'a göç etmiş Suluovalıların yaşadığı çakıl dökülmüş sokağa döndüğünde yavaşlar, ayakkabılarını toz etmeden yürümeye çalışırdı. Eve gelene kadar ayakkabıları siyahtan griye dönerdi. Evin önünde kız kardeşleri karşılardı İsa'yı. Havanın karardığını ima ederek "Hadi kızlar eve girin, akşam ezanı okunmak üzere." derdi. Akşam

ezanı, alarmı kurulmuş bir saatin zamanı bildirmesi gibi günün bittiğini anlatırdı. Sonra bağcıklarını özenle çözdüğü ayakkabılarını kapının önüne bırakıp, üzeri sarı ve beyaz çiçekli mavi renkli eski bir perdenin asıldığı kapı eşiğini sağ ayağıyla aşıp, içeri girerdi.

Beş kişilik Demir ailesi yaklaşık sekiz aydır sofrada dört kişiydi. Sekiz aydır evinden uzakta olan İsa'nın babası, yol şantiyelerinde plent ustası olarak çalışıyordu. İsa on yaşındayken çalışmaya başladığı firma, karayollarının asfalt yol yapım ihalelerinden iş alıyordu. Çalışanlar çoğu zaman, yılın ancak altı yedi ayı çalışıyor, sadece iş olduğunda çağırılıyorlardı. Bu yüzden İsa kendisini ailesine karşı daha çok sorumlu hissediyordu.

Sofrada yine dört kişi oldukları akşamlardan birinde İsa, günden güne kendisine daha da ağır gelmeye başlayan kitaplara veda ederek çalışmaya karar verdi. O mu kitaplara veda etti yoksa kitaplar mı ona veda etti bilmiyordu. Ama omuzunda büyüyen bir yük, göğüs kafesini gittikçe zorlayan bir sıkışma vardı. Olmak istediği yer ile değiştiremediği gerçekliğinin kavgasında savaşacak bir cephe seçmek zorundaydı. Yoksulluğunu unutarak, dünyaları fethettiği tarih derslerini, Divan edebiyatını, Servet-i Fünuncular'ı, Bakkal Hikmet'in dükkânının önünde gülüşerek boza içen çocukları,

her dönem başında kazınıp cilalanan sıraların keskin kokusunu, arkasını döndüğünde, her defasında başını başka yere çeviren esmer kızın, onun gözlerine bir kez olsun bakma ihtimalini bırakarak boya sandığını omzuna astı.

Okulu bırakmadı İsa. Cihangir Camii'nin önünde, namaza gelenlerin ayakkabılarını boyuyor, daha sonra eski okulunun bulunduğu sokağın karşı kaldırımına sandığını koyup, terk etmek zorunda kaldığı hayatı izliyordu. Sokağın karşısına geçse kendisini Bizans surlarını aşır, düşmana sığınmış hissedecek, geçmese boya sandığının başında hızla geçen zamana yenik düşecekti.

Bu durum sene sonuna kadar böyle devam etti. Büyümek için yeterli alan bulamayan bir bitki kökünün, saksının şeklini almaya başlaması gibi İsa da gitgide alıştı kendi gerçeğine. Boya işini de bir adım ileriye götürerek, haftanın birkaç günü ev boyamaya başladı. Daha fazla yoruluyor ama daha çok para kazanıyordu. Evdekiler de bu durumdan oldukça memnundu.

Bir gün annesi "Kuzum bizim evi de boyasak ya bir gün." dediğinde İsa, ertesi gün elinde boya kutularıyla çıkageldi. Hem ustalığını gösterecek olmanın, hem de kendi evini boyayacak olmanın gururuyla işe koyuldu. Sabahın ilk ışıklarıyla... Boya işi bittiğinde,

daha geçen sene boncuk boncuk ter biriken bıyıkları şimdi sakalıyla birleşen İsa'nın yüzünden yorgunluk akıyordu. Kalan boya odunluğa bırakıp, dinlenmek üzere eve girdi. Yattığı odanın kapı kolunu sıkıca kavrayarak açtı. Sabah güneşinin kurutmaya başladığı yarısı gri diğer yarısı beyaz duvarda, pencerenin ardındaki ağacın yapraklarının gölgesi, dev bir fırça gibi bir sağa bir sola yatıyordu. Kulağında belli belirsiz zil sesi çınlamaya başladığında, artık kapanmaya başlayan gözlerine inat, dudaklarında çocuksu bir gülümseme vardı.

Nermin GÜday Kaçar

Nar Çiçeği

Yıllardır yalnızım. Yalnızlık duygusunu ancak yaşayan bilir. Kalabalığın değeri de ancak yalnızlaşınca anlaşılır. Şen kahkahaların, insan seslerinin duyulmadığı bir yaşam zevk vermiyor artık bana. İki seçenek sunulsa keşke. Kulaklarımı sağır edecek kadar insanın olduğu bir ortamda mı olmak istersin, yoksa sessizliğin içinde tek başına mı olmak istersin ?

Eskiden olsaydı sanırım ikinci seçeneği hiç düşünmeden kabul ederdim.

Ya şimdi? Zaman değiştiriyor insanı. Kalabalıktan bıkiyordum gençliğimde. Çok gençtim. Cıvılcıvılcı idim o zamanlar. Sadece ben vardım evrende. Herkes beni seyretsin, beğensin istedim. Kiskanarak bakanlara, vakur bir edayla tepeden bakardım. O şekilde daha çok ilgi çektiğimin farkındaydım. O yüzden de üzerimdeki nar çiçeği elbisemi hiç çıkarmazdım. Sadece karanlık bastırduğında, muhteşem görünüşüm ay ışığının cılız ışığında kaybolurdu. Yeni günün ilk ışıklarıyla tekrar o eski ihtişamıma kavuşurdum. Bir sürü çocuğum

vardı. Onların acılarını, sevinçlerini sessizce dinledim. Düğünler oldu aileye giren yeni bir kişinin buhranlarını yaşadım. Ölüm oldu acısını hissettim yüreğimde. Doğumlar oldu yeniden yeşerdim, filizlendim, yaşama sevinci doldu yüreğime...

Depremler yaşadım. Hasar gördüm, tekrar onardım kendimi yeniden ayaklandım. Kasırgalar, boranlar yaşadım. Yine ayaktaydım. Hepsine katlandım. Sonra teker teker terk edilşimi yüreğim sızlayarak seyrettim. Eskimeye, yaşlanmaya başlamıştım. Adımlarımda, vücudumda ağırlaşmıştı. Üzerimden çıkarmaya kıyamadığım nar çiçeği elbisem de benim gibi eskimeye, aşınmaya başlamıştı. İlgilerini çekmiyordum. Bir kenara itilmek, unutulmak çok acıydı. Saltanatın sonu gelmişti.

İşte şimdi bu haldeyim. Yalnız, suskun, kırgın ve yarını olmayan. Bir sürü arkadaşım vardı etrafımda. Hepsi terk ettiler. Ya da terk etmek zorunda bırakıldılar. Allahaismarladık bile diyemeden göçüp gittiler. Benim yok oluşum da çok yakın. Bunu hissedebiliyorum. Belki de en doğrusu bu

olmalı. Yalnızlık çekilmiyor.

Can sıkıntısından sokağı gözlüyorum. Acaba tekrar dönerler mi yanıma diye. Beni özlemişlerdir mutlaka. Ben ki; bir zamanlar vazgeçilmezleriydim, diyorum. Sokağa bakışım hep bu yüzden. Sokağı gözlüyorum dedim ya; geçen gün bir adam beni inceliyordu. Şişman, ablak suratlı bir adamdı. Uzun uzun seyretti beni. Yanındaki adamlarla konuştu bir süre. Hiç hoşlanmadım o adamdan. Sanırım yine gelecek ve farklı amaçlarla gelecek. O an benim sonum olacak.

Acı son bu olmalı. Canım yanıyor, haykırıyor, çığlık atıyorum. Sesimi kimse duymuyor. Kalbim o şişko, ablak suratlı adamın elinde. Kanlar sızıyor. Nar çiçeği elbisem parçalandı yerlerde sürünüyor. Her parçam bir yana savruldu. Ölüyorum. Can çekişiyorum. Kimse görmüyor. Duvarlarımda gizlediğim anılar, silikleşiyor. Benimle birlikte ölüyorlar.

Geriye, yıllara meydan okumuş konağın enkazından başka bir şey kalmıyor.

Özden Çelik

Şarkını Kaybetme

'Bazen bir şarkıyı, onu dinlediğin zamanlarda, kendini özlediğin için seversin. İnsan en çok kendine hasret.'

Eve girdiğimde kimse duymadan, var olmadan, yavaşça bir kenara çekilmek istedim. Yüzümde derinleşmeye başlamış çizgilerimi, kapı eşiğine bıraktım. Olmak istediğim yaştaki beni içeriye aldım. Özlediğim kim varsa hepsini göğsüme sakladım, kimse görmesin, bilmesin istedim. İçerideki odadan gelen sese 'Henüz gelmedim, yoldayım.' dedim. Gelmiş olsam 'Sen mi geldin?' diye sormazdı, belki de bedenim dışında, tam olarak o eve hiç gelmedim.

Odama usulca girdim, kapının hemen karşısında duran, yeşil kadife koltuğuma

on beş yaş olarak oturdum. Önce, ilk gençliğin vermiş olduğu o zıpkın heyecan kondu girdi içime, 'Merhaba' dedi tüm enerjisiyle. Ağzımı açtım ama tonumu ayarlayan o ses çıkmadı, sesime ulaşana kadar bedenimde dolaştım, en sonunda buldum. Suskunluğum, dilimde tortu bırakmıştı. Sonra kulağıma doksanlı yılların şarkılarını mırıldandı. İçlerinde bir tanesi vardı, ona göz yaşlarım eşlik etti. ...

Ben sensiz dayanamam.

Resmine bakınca...

Anılar uyandıkça...

Yüreğim bir parça şimdi.

Sesi sesime can verdi. O tortular,

şarkının her tınısında yavaş yavaş çözüldü. Geçmişe özlem mi yoksa içinde bulunduğum zamana sığmamamak mı? Hangisi daha büyük ve gerçek acıydı kestiremedim. Sonra duygu geçişlerine bir ses takıldı. Bu ses, yaşamı yıllar önce boyut değiştirmiş, şimdilerde ise duvarda ahşap bir çerçevede hüküm süren anean-neme aitti.

"Hiçbir şey düşünme, çok güzel ve çok acıydı hepsi. Şimdi kalk, bir şarkı tut ve radyonu aç." dedi.

Birlikte şarkılar tutup, ona eşlik ettiğimiz zamanın içinde, O beni yine teselli etti, ben yine iyi oldum. Olgun yaşın yüreğime indirdiği son çekiç darbelerini havada yakaladım. Koşarak radyonun yanına gittim, tozlanmış düğmesini çevirdim, radyodan

yükselen sese kulak verdim.

'Dayanamam' şarkısı çalıyordu. Bu bir tesadüf müydü bilemedim ama oturdum, hıçkıra hıçkıra ağladım. Ağladıkça çözüldüm, çözüldükçe arındım.

Fark ettim ki! Kendimi iyi hissettiğim zamanlardaki şarkılar ve gerçek acılarım benim eksik kalmış yanımdı ve özlem duyduklarım aslında hep benim yanımdaydı. Parçalarımı tamamlayarak koridorda ilerledim. Karanlık dönemime eşlik eden o kısır döngü bana aralanmış, aşınmış bir kapı gösterdi. Kapının üzerinde ise 'Kapıyı kapatın.' yazıyordu. Çıkarken yavaşça kapattım, dışarı adım attığım anda, etkileyici bir kokunun içinde sıkışan 'Wind of Change' şarkısı, birden önüme fırladı ve ıslık çalarak sokaklarda dolaşmaya başladı. Ben de onun peşine takıldım. 'Kim ne der? Ne der?' diye sormadım. Ruhum yıllarca bedenime hap solmuş o parçalarla

boğuşurken, yorgun ve küstü. Onu bedenimle tekrar barıştırdım. Önce geri çekildi sonra eline elma şekeri tutuşturulmuş bir çocuk gibi nazlanıp, gülmeye başladı.

"Delisin, haydi kalk gidiyoruz, bu dönemin bizi bozguna uğratmasına izin vermeyeceğiz. Yeri gelecek doksanlarda yaşayacağız, yeri gelecek, gelecekle ilgili hayaller kuracağız. Dibine kadar acı çekeceğiz ama yine mutlu olacağız ve dönemimde susturulmaya çalışılan o şarkıları hiçbir zaman susturmayacağız." dedim.

Bedenim yaramaz bir çocuk gibi oradan oraya koşmaya başladı, ruhum ise ona şarkılarla eşlik etti. Bense ikisinin arasında kalan bir melodinin son notasıydım artık.

Hatice Eğilmez Kaya

Sufiliğin Halleri

'Sufi şair' kimdir; gönlü, dili nice dir? Şehrimize inmez mi bazı bazı? Her göze ayan mıdır halleri? Söylense de tam olarak beyan edilebilir mi kederi?

Edebiyatımızdan yüzlerce 'sufi şair' geçti. Erendi onlar, abdalı, emreydi, âşıktı ve garipti... Yürekleri hüzne meyyaldi her birinin, yolları ateşten geçmişti. Gönülleri topraktı, bakışları su. Benlik davasını aşmak; sen, ben demekten vazgeçip biz diyebilmek üzerine söz söyledi onlar. Yaratan'dan ötürü yaratılanı hoş görebilmekte bu fikrin esas mayası. Din, dil, ırk ayrımı yapmayı önerdiler bizlere. İnsan gönlünün kıymetini Kâbe'nin kıymetiyle eşanamlı buldular. Zira koskocaman bir âleme sığmayan, Malikü'l Mülk sıfatının sahibi

Çalap; insan gönlünü mekân edinmişti.

Dost bağından sürüldükleri için hüznüldür sufi şairler. Ömrü başkalarının sıla bildiği bir gurbette geçirmek, sürgünü 'katle ferman'a benzetererek yaşamak; gönlü taş olmaktan koruyup toprağa çeviriyorsa bu evrimdeki değişim elbette ki 'hüzün değirmeni'dir. Onlar gurbet ele 'Evvel Yar'ın hatırı için gelmişlerdi. O'nun uğruna gurbetin çilesini çekiyorlardı ve gönülleri tarifi imkânsız bir özlemin narıyla yanmakta, kavuşmak fikriyle sönmekteydi. Ölüm gecesine "Şeb-i Arus" demekteki esrar da burada yatıyor kuşkusuz.

'Ölmeden önce ölebilmek' teması sufi şairler tarafından çokça işlenir. Deni dünyanın geçici sıfatlarıdır

onları bu hale kavuşturan ve bu halde sabit kılan. Onlar bilirler ki hakikatte geçici olan dünya değil, insandır. 'Dünya iki kapılı bir han' misali kalır yerli yerinde, bizler ona konar da göçeriz. 'Geçti Dost kervanı eyleme beni' ricası da sonsuzluk yolcusu olan insanın, garipliğe meftun canın; dünyadaki konargöçerliğini anımsatır. Bedeni suret bilir sufiler... Can'ı ebedi... Rab kuluna dilden de yoldan da yakındır onlara göre. Ten toprakta çürüye dursun. Canlar da âşıklar da ölmez... Beden surettir can asıl. Aslımız, suretimizi terke hazırdir her zaman. Âşık gönül atına binip Dost'a doğru seyir ederken suret yerle yeksan olsun varsın.

Halden hale gezer onlar... Hamken, pişer, pişmekle yetinmeyip yanar. Dillerini lâl, bağırklarını kor yapan bu hoş yanıştır. Derdinden memnundur sufiler, derdinin kendini pişirdiğinden emindir. Yaralarına merhem, otlarına su istemeyişleri hep bundandır. Dünya tasasına dalmış, masiva ile oyalanıp kalmış nicelerine benzemektense sıkıntı içinde olgunlaşmayı tercih ederler.

Baş açık ayak yalın, diyar diyar gezerken sufilerin akıllarında seyrü sefer eyleyen, DaimYar'ın sırlarıdır Küçük dünyalarında; küçük insanların, küçük sırları ile uğraşan kalabalıklar onları anlamakta zorluk çekmiş olmalı. Yoksa koyundan yavaş tabiatlı, bir yanları daima hüzne çalan bu kişilerden esinlenip 'vur abalıya' deyimini uydururlarmıydı? Onların mütevazı karakteriyle uyum gösteren, toprak renkli abalarına duydukları his bu mu olurdu?

Pervanedir sufiler, bülbül değil. Lal oluşları, şer söylemek-tense kavruşu tercih edişleri, onların arif olabilmelerini de sağlamıştır. Telaşlı, ürkek ve yalındırlar yegâne dost bildikleri ışığın karşısında. Onları ışığın hariyla yanmak değil, karanlık yani kesret yorar. Yoruldukları an dindendikleri, derde derman buldukları yegâne makam yakıcı ve öldürücü de olsa yine Yar'ın kucağıdır. Ölüm, nar ve vuslat onlar için aynı yolun at başı giden üç yolcusudur.

Tevhid üzre okur, tevhid üzre yazar onlar. Her şeyin bir olduğu bir âlemde ötekileştirmenin acziyetini ve mahviyetini bilirler. Düşman yoktur onlara, ağyar bilmez onlar kimseyi. Bir olan Yar'ın hatırına sevebilmeyi, yaratılan cümle varlığı güzel bilip onların aracılığı ile mutlak Sanatkâr'ı övebilmeyi akıl ederler. Aşk onlar için hem mucizedir, hem de azıktır. Güneşe benzettikleri

aşktan yoksun olan, taşa dönmüş kalpler için üzürlü.

Ben demeyi de terk etmiştir onlar, benim demeyi de terk etmiştir. Tıpkı aramızda yaşıyormuş gibi gözüküp Dost ile تنها kalabildikleri gibi. Onların gönlü, nazarı, gözü; yolu, yoldaşı, izi; kabri, toprağı, tozu; meclisi, sohbeti, sözü Dost'tur yalnızca Dost. "Bir Dost, bir post yeter" derken de maddeyle değil manayla pazar eylemektedir onlar.

Sırtlarına muhabbet hırkası giyer sufiler, dillerinde de gönüllerinde de 'Hak aşkı' hükümdardır. Halkı sevmeleri bu aşkın hikmetlerindedir. Harflerden elifi sever onlar. Tertemiz hafızalarına; Hakk'ı ve eğri-likten uzak kalmayı anımsatır, sonsuz müjdelerin sahibi de olan bu harf. 'Dosdoğru olmak' hevesiyle yansalar da 'dosdoğru olabildim' savıyla gezmezler halk içinde. Başları dolu buğday taneleri gibi toprağa, özleri sarıçiçeklerce

Hakk'a doğrudur. Yar karşısındaki duruşlarıyla "vav" a denktir mütevazı varlıkları. Bu halleri sayesinde kâinatın en muhteşem varlığı olmaya adaydır onlar. Meleklerin imrendiği de işte tam olarak budur.

Aciz olduklarının, kusurlu tabiatlarının farkındadır onlar. Dünyada bir dem kalıp, kısıtlı bir süre dolanıp gittiklerini terennüm ederler bu yüzden. Bütün ümitleri geldikleri gibi gidebilmektir. Saf gönül aynalarını kirletmeden, kuzudan kurda dönüşmeden yaşayabilmektir. Boyunlarına asılı halk tarafından görünmez heybeye bakıp cürüm, hırs, haset, tamah... görmekten korkarlar. Bu özelliklerin yerine heybelerine tevazu, merhamet, sevgi, hoşgörü... doldurmaya çaba harcarlar.

Bu dünyanın ucunda, vuslatın olduğunu bilmeleri sufilerin Azrail kılıcında şenlik edebilmelerini sağlar. Onlar bilirler ki Azrail emir kuludur, bize sonsuzluk seyahatimizde yol gösteren rehber O'dur. Kendilerini dünya bahçesinde garip kuşlarla bir tutarlar.

Kuşların göçü bekleme gibi sürekli gözleri yolda, akılları menzildedir. Ecel onların canlarını gafillerden çok daha fazla yoklar. Saatler dakikalar, bile konuşur onlarla; hep bir ağızdan "Hasret bitecek!" müjdesi verirler.

Hasret ateşleridir sufilerin, yanmak tek işleridir. Varlığı omuzlarında hoş bir yük olarak bilirler. 'Yüküm cevher yüküdür' derler, varlığı kendilerine ezeli ve ebedi kardeş görürler. Ömür ipinin bir gün olup kopacağı gerçeğinden habersiz kalmadıkları için Ölüm onlara dert gibi değil derman gibi gelir. Yaşayan her canlının bir gün susacağını, susmanın yalnız Hak olduğunu, Hak'tan gayri her şeyin yokluğunu, eşyanın Vücut-ı Mutlak'ın gölgesinden ibaret olduğunu terennüm ederler. Bu sırrı ifşa ettikleri için dara çekilme tehlikesini göze alarak. Hakk'ın ocağına vasıl olандır onlar, kanmayı çiğlere pişendir onlar. İnsanoğlu dünyaya neden geldi sorusuna "Şahitlik için!" cevabını verendir onlar. Ve dönen harelenen âleme bakıp hayret

edendir onlar. Dünyanın kocaman bir han olduğunu, bu hanın imarının vakt-i Âdem'e dayandığını bilendir onlar. Bu yüzden bütün masivâdan elini eteğini çeken, fenadan bekâya koşarak gidendir onlar.

Hasît insanları mekânın büyüü sarar. Bu büyü sonucunda gurbete "Benim vatanım işte burası!" der dururlar. Oysa sufiler Âlem-i Bekâ'yı gönül gözleriyle görürler. Gafiller onları garip bilseler de, onlar vuslat müjdesi almışlardır. Halkın içinde yaşadıklarına kanmamak lazım onların çünkü onlar Nebi'nin tavsiyesi uyarınca çoktan ölmüşler, 'ballar balını' bulup kovanlarını yağma etmişlerdir. Yaşamak bir düşünse uyanmak lazım. Yolumuzun kısa, menzilimizin iki kaşımızın mesafesince yakın olduğunu bilmek lazım. Bu sırta vakıf olan sufiler dünya şehrinden ne de çabuk göçerler. Gafil insanların pazar eylediklerine dönüp de bakmazlar. Varsın başkaları onları garip bilsinler asıl zengin şüphesiz onlardır. Baki olana talip olup fani olandan geçmişlerdir.

Orhan Yıldırım

Kurt ve İnsan

“Büyük üstad Aytmatov’un, ‘dişi kurdun rüyası’ insanlığın karanlığında her daim kendini yineliyor”

(3.03.2027) Sis in ortasında art arda patlayan ve nerden geldiği belli olmayan birkaç el silah sesini köpek havlamaları takip etti. Önce derin bir acı ardından genç vücudu yorgunluktan karla kaplı zemine düştü. Karın üzerinde kanı akıyordu. Göğüs ve karın bölgesinden vurulmuştu. Avcıydı, av olmuştu. Sis geceyi saklamıştı. Özgürlüğü açlığın ihtirasına yenik düşüyordu. Yaşamak için hep insanlardan uzak durmuştu. Hemcinsine bile düşmandı. Kendisi avcıydı ama insan en acımasız avcıydı. Öfkeli, köpek sesleri sisli gecenin sessizliğini yırtıyordu. Özgürce koştuğu Palandöken’in zirve ve eteklerindeki günleri gözlerinin önünden geçti. Kekik kokuları arasında kovaladığı

tavşanları, koyun sürülerini düşündü. Rüzgarı karşısına alıp köpeklerden kokusunu sakladığı sonbahar gecelerinde nasıl köylere girerdi. Çoban köpeklerini nasıl da atlatır, aptal yerine koyardı. Gündüz hakim bir tepede saklanır, saldıracağı, gireceği küçükbaş hayvan barınağını tespit ederdi. Nam salmıştı civarda. Köyün gençleri, avcıları, çobanlarının yanı sıra diğer bölgelerden de avcılar kendisini bulup vurmak istemişti. Keskin koku alma yeteneği, güçlü bacakları, geniş bakış açısı, güçlü ön sezisi ve 8 yıllık tecrübesiyle iyi bir avcıydı.

Şimdi ise rezil bir av olmuştu... Sis dağılıyordu. Ağzının kenarından kan geldiğini hissetti. Kürkü kalındı. Normalde üşümemesi

lazımdı ama üşüyordu. Yoksa bu ölümün nefesi miydi? Ölümle yıllarca burun buruna gelmişti, hatta onunla çokça alay etmişti. Hiç birisinde ürkememiş, böylesine üşümemişti. Kanı akıyordu. Kasılıyordu. Köpek seslerine insan bağırışmaları da karışıyordu...

Gün ışığını severdi. Güneşe sırtını verip, tembel tembel yattığı kuytu sessizlikleri bir daha görebilecek miydi? Ya eşini ve iki yavrusunu... Gerçi yavruları büyümüşü. Onlar da kendi ailelerini kurup alfa çiftinin peşinde avlanıyordu. İnsanla karşılaşmak ölümle yüzleşmekti. Böyle öğretilmiş ve eğitilmişti. İnsanlar ile ortak yanları vardı. Onlar da ailelerine düşkün ve bağıydılar, kurtlarda.

İkisi de ailesinin ve soyunun devamı için gerekirse ölür ve öldürürdü. Şimdi ise ölmek sırası kendisine gelmişti. Yaşamıştı, sevmişti ve inanmıştı. Çetin ve sert geçen kış aylarında av bulmak, yiyecek bulmak zorlaşıyordu. Yaşamak için ölümü göze almalıydı. Bunun için aç kaldığı kış aylarında köylere yaklaşır, damlardan ya da kapı aralarından gizlice ağıllara girer, koyun boğazlayıp karnını doyururdu. Suç değil, haktı bu. Kanun buydu. Kemik parçası için sahiplerine yaltaklanan şu köpekler olmasa köylere rahatça yaklaşabilirdi. 8 yılda kaç köpeği boğmuş ya da parçalamıştı. Onlarla dalaşmak, dövüşmek zevkliydi. Yeterki sahipleri boğazlarına çivili tasma takmasın. Gerçi birkaç kez sırtından ve boynundan ağır diş ve pençe izleri almıştı. Ama zamanla yaraları kabuk bağlamıştı. Gençti, gücünün zirvesindeydi o zamanlar... Şimdi ise yaşlı sayılırdı. Hatta sayılmazdı bayağı yaşlıydı. İçinde yaşama sevinci vardı.

Gözcü kurdun yönlendirmesiyle girdiği ağılda 30 koyunu boğazlamıştı. Kan değmişti dişine ve dudaklarına. Şerbet gibiydi. kan akıttıkça akıtmak istiyordu. Zafer sarhoşu gibi koyunları boğazlıyordu. Güç kendisindeydi. Sürüsünün ve kendisinin aç gezdiği günlerin intikamını alırcasına koyunlarını boğazlamıştı. O bağırtılar arasında güçlü duyma yeteneğiyle, 'Ağılda kurt var. Dikkatli olun.' Sözlerini duymuş ve geldiği gibi ağılin dam penceresinden kaçarak karanlığa karışmıştı. Ardından köpekler koşmuş ama yetişememişti. İnsan ise geceye barut yüklü fişekler göndermişti.

Düşüncelere daldığı sırada sırtında duyduğu derin acı ile irkildi. Sert bir hamle ile karşılık vermek istedi. Ama dönemedi. Canı yandı. Kar üzerinde son bir kavgaya tutuşmak istedi. Ama olmadı. Hareketsiz kaldı. Boğazından yakalanmıştı. Boz bir köpek boğazına dişlerini geçirmiş, diğer iki köpek ise acımasızca

bacaklarından ve karnından ısıırıyordu...

İlk kez gözünden yaş geliyordu... Acıyı iliklerinde hissetti. İnsanların ve eşinin hayran olduğu, ırkının bütün güzelliğini üzerinde topladığı gri kahverengi kürkü, kar, çamur ve kan içindeydi. Aynı coğrafyada, aynı gökyüzünün altında yaşadıkları insanla paylaşamadıkları ne vardı ki... İşte yakalanmıştı amansız düşmanına. Köpekler diş geçirmişti boğazına ve kürkünü delen etlerine. Gözünü avcının gözlerine dikti. Göz göze geldiler kadim düşmanıya. Birisi yerde kanlar içerisinde çaresiz diğeri ise muzaffer bir komutan edasındaydı. İlk kez insana bu kadar yakındı. Gök gürültüsünü andıran sesini çokça duyduğu tüfeği yakından görüyordu. Namlusundan kesif barut kokusu yayılıyordu. Demek o çok sevdiği, gurur duyduğu, durgun sularda saatlerce kendisini hayranlık içerisinde seyrettiği cüsesini kanlar içerisinde bırakan tüfek buydu...

Derin bir uyku bastırdı. Göz bebekleri matlaştı inler gibi oldu. İnlemek kurtluğun kanunda yoktu. Köpekler inler, kuyruk sallardı... Ölecekti. Ölümü insan elinden olacaktı. Ayaz yediği Erzurum kışlarından da beter ölüm. Son kez derin bir nefes aldı, gözlerini mutlak teslimiyet içerisinde kapattı.

Geçen kış ağıldaki koyunlarını boğan kurdu ele geçirmişti Mikdat. Gözlerinde çakmak çakmak kıvılcımlar vardı. Tüfeğinin namlusunu kurdun kafasına dayadı... Yarı cansız kar üzerinde yatan kurdun kafasına kurşunu sıktı. Son bir nefes, son bir ses, son bir çığlık, inilti arasında boşlukta kayboldu. Silahın çıkardığı keskin sestен ürken köpekler çevreye kaçtı. Ardından kanlar içerisindeki kurdun çevresinde yarı korku ile dolaşp, kürkünü kokuyorlardı. Kurt leşinin yanında cebinden gümüş tabakasını çıkarıp, sigarasını sardı. Benzinli çakmağıyla sarma sigarasını yakan Mikdat, derin bir nefes

çektı. Ciğerlerinde gezdirdikten sonra dumanı yavaşça sararmış dişlerinin arasından bıraktı. "Ulan imansız, koyunlarımı nasıl boğazladın. İşte ecelin elimden oldu. Seni ibreti alem yapacağım. Geberdin ama hala sana karşı intikam duygum, hıncım gitmedi. Namımı bütün aleme göstereceğim. Ölüm bile kurtuluş olmayacak senin için." Dağılmakta olan sisin içinde kurdu sırtladı evinin önüne kadar taşıdı. Üç köpek de kurdun yeri damlayan kanını koklayarak köye yürüdü. Mikdat, evinin yanındaki ağılın kapısı önüne leşi yere bıraktı. Evden urgan alıp dışarı çıktı. Beş dakika sonra ise kurt leşini boğazından ibreti alem için elektrik direğine astı... Köpekler havladı... Karşı tepenin üzerinden dişi kurt uluması duyuldu... Mikdat evine girdi. Odanın sarı lambasını söndürmeden beşikte uyumakta olan 6 aylık oğlu Bozkurt'un yanağını ve saçını öptükten sonra yatağına girdi...

Fatma Türkdöğän

Günahsızlar

Enerjisini güneşten alan saat gibi tıkr tıkr işler doğanın mimarı tarafından kurulan düzen. İnsan marifetiyle her ne kadar bozulmaya çalışılsa da...

Bestseller listelerine girmeye aday henüz mürekkebi kurumamış romanlara benzer her yeni hayat. Serim / düğüm / çözüm ekseninde yaşanır ömür denilen kısacık an...

Dünya döner; değişik ırk ve renklerde binlerce ak sayfalar kadar apak günahsız bebek, ana rahminin sıcaklığını terk ederken avaz avaz yaşanması her saniye zorlaşan dünyamıza merhaba çığlıkları atar. Kimi yün buklelerinin kıvrımlarıyla buluşur, kimi ot döşeklerinin dikensi çıkıntılarıyla... Kimi yıllarca hasreti çekilip doğmadan önce vellaht ilan edilen, kimi de düşürülmeye çalışıldıkça inatla olmayan tırnaklarını toprağa geçiren çalı dibindeki günebakan gibidir...

Taht / baht ilişkisini çoktan tesis etmiş ana babaların

yanı sıra; her doğan çocuğu yük, taze iş gücü, istismarı yapılacak meta, alınıp satılacak obje gibi gören ana babalarda mevcuttur ne yazık ki...

Nasıl ki bir elin beş parmağı farklı boylarda ise her ana baba da farklı karakter, dünya görüşü, ekonomik durum, bilinç ve donanıma sahip...

Yolu gözlenen, kıymetli, istenmeyen, kazayla, tekne kazıntısı, kaşık düşmanı, eksik etek gibi sıfatlarla kategorize edilen geleceğimiz, yavrularımız... Varsillik yoksulluk çizgisinde birbirine zıt ortamlarda büyütülmeye çalışılan, savunmasız birey adaycıklarımız... Minnacık hacminin varlığıyla yaşam tarzını değiştiren ailelerin aksine yaşam tarzlarına ayak uydurulamaya çalışılan ağız var, dili yok bebelerimiz...

Her türlü fantezi, sapkınlık içeren çocuk pornosuna, aile içi şiddet ve cinselliğine özne olanlar, analık-babalık elinde ruhu / bedeni büyüyemeyenler,

küçücük yaşında suça teşvik edilip para kazanması istenenler, katıksız yediği öksüz dilimine göz dikilenler, oyun çağında evlendirilen çocuk anneler, töre ve tabular uğruna heder edilen bahar dalı kadar taze hayatlar...

Evlilik dışı yasak aşkın meyvesini kucaklayan ve feleğin acımasızca hırpaladığı anaların yüreklerini çimdikleyerek cami avlusuna, kapı önlerine, yetiştirme yurtlarına bıraktıkları duru dağ gölleri saflığındaki evlatçıkları...

Yapabileceğimiz kadar değil, bakabileceğimiz kadar çocuk sahibi olmalıyız. Çocuklarımızı çok iyi eğitmeliyiz ki kötü niyetli kişilerin gayretlerini ganimete çevirmelerine asla izin verilmesin. Ömür cenvellerinde sağlıklı, eğitilmiş, mutlu, başarılı nesiller bırakmak her akliselim ana babanın görevi olmalıdır...

Çünkü gelecek bizim geleceğimiz...

Harika Ufuk

Kırılan Ümitler

Otuz beş yaşıma yeni girmiştim. Mahalleli "Evde kalmış kız kurusu" diyorlardı arkamdan... Annem "Sana değildir kızım... Daha yaşın ne başın ne! Seni doğurduğum gün dün gibi aklımda... Neden her lafı üzerine alınıyor-sun sanki!" diye bana çıkışıyordu. Kimin umurunda ki! Kuru da değildim etim budum yerinde Allah'ıma bin şükür! Boyum bir yetmiş, kilom da yetmiş. Evde kalmama bunlar mı yetmiş acaba bilemiyorum, yaşım da yetmişin yarısı! Aman hadi hayırlısı... Aman ya boş ver gitsin, son zamanların moda sözüyle hayırlısı be gülüm...

Geçenlerde annemin bir ahbabı dört yaşındaki torunu Esra'yla bize gelmişti. Çocuk bana bakıp bakıp anneannesinin kulağında eğilerek bir şeyler fısıldıyordu. Anneanesi de "Sus bakayım,

çok ayıp!" diyordu. İşkillenmeye başlamıştım ki bomba patladı. "Anneanneciğim, bu teyze neden evde kalmış? Hiç parka gitmemiş mi? Annesi onu gezmeye götürmemiş mi?" dedi. Gülssem gülemiyorum, ağlasam ağlayamıyorum. Sinirden dudaklarımı ısırmağa başladım. Annem lafı değiştirmeye çalışıyor ama nafiye... Çocuk da sordukça soruyor.

Artık gırgıra vurdum. "Bak canım anneannen seni gezdiriyor ki evde kalmayasın diye... Esra'cığim sakın evde kalma. Evde kalmak iyi değil! Sürekli gez. Kim nereye gidiyorsa peşinden git. Götürmezlerse ağla, bağır, kendini yere at olur mu? Hatta baban işe giderken bile ona eklen canım!" dedim. Annem de ahbabı Firuzan Hanım da yüzüme tuhaf tuhaf baktılar. Çocuk

gülümsedi, gözleri parladı. Hadi bakalım Firuzan'cığim nereye gidersen git, bundan sonra bir gölgen var. Esra'cığın, biricik şeker torununun sen istesen de istemesen de hep takipçin olacak! "Dilim, giydirir bana kilim." demiş atalarımız. Kendin ettin, kendin buldun gülüm... Oh, canıma değsin!

Pazar sabahı annemle baş başa kahvele-
rimizi yudumlarken "Anne, çevre yapmam gerekli... İş yerimde tozlu evrakların arasında boğulmuş vaziyetteyim. Odamda emekliliği gelmiş iki memur daha var. Biri geçenlerde kalp krizi geçirdi. Adam gidici gibi görünüyor. Diğeri de ne güler ki gülesin, ne ağlar ki ağlayasın. Gerekecek konuşmaz. Ağzından cim-bizla laf alırsın ancak... Kırk üç yaşında, evli, üç çocuklu, hayatından bezmiş biri... Yani

Yani iş yerimde koca bulma şansım sıfır... Kendi arabamla gidip geliyorum. Yolda da koca bulma şansım yok. Derneklere üye olsam düşüncesi ile bir iki derneğe uğradım. Ya eğitimsiz insanlar var, ya da çok yaşlı emekli olmuş kadınlar ve erkekler... Anlayacağın derneklerde de koca bulma şansım yok. İngilizce kursuna yazılmayı bari... Yeni insanlarla tanışırım, hem de İngilizcem ileri letirim." dedim.

Annem de bu kararımı onayladı. Aslında okul yıllarından beri yabancı dile yatkınlığım vardı. Eskiden bir turist görünce yanına gider, yarım yamalak da olsa konuşmaya çalışırdım. Ne derece başarılı olduğum ise tartışılmazdı yani... Üniversitede de İngilizce dersinde oldukça iyiydim. Konuşmayınca zamanla unutuluyor, yabancı dil bu açıdan çok nankör...

Ertesi gün iş çıkışı Yabancı Dil Merkezi'ne uğradım. Amacım

dil kursuna yazılmaktan öte koca bulmaktı elbette... Yöneticiyle görüştüm, bu arada unutmadan söyleyeyim şansımдан yönetici de bayandı. Küçük bir sınavdan geçirildim. Sınav sonunda üçüncü kurdan başlamak üzere kursa yazıldım. İş çıkışında saat 17.30'da başlayan kurs 20.00'e bitiyordu. İki buçuk saat sürüyordu. Hafta içi beş gün kursum olduğundan her gün eve yorgun argın dönüyordum.

Sınıfıma girdiğimde şoke oldum. Kırk yaşında bir bayan, otuz beşinde ben ve geri kalan da çor çocuk... Genelde ilköğretim öğrencisi çocuklar... İlkokul dörde, beşe gidenler çoğunlukta idi. Birkaç ortaokul öğrencisi ile yedi de liseli vardı. Uğradığım hayal kırıklığını tarif bile edemiyorum. Parayı da peşin almışlardı. Bir daha sınıfımı görmeden para yatırırım iki olsun! Of Allah'ım... Nedir başıma gelenler... Artık bir kere yazılmıştım. Bu saatten sonra yapacağım bir şey kalmamıştı.

Yanımda oturan kız da "Teyze senin adın ne?" deyince sinir kat sayım yüzle çarpıldı. "Teyze senin anandır." diyecektim ama ortaokul son sınıf öğrencisi kızcağız öyle tatlı bakıyordu ki bir anda yumuşadım. "Adım Elif... Peki, senin adın ne şeker kız?" dedim. İnci gibi dişlerini göstererek "Pınar..." dedi.

İş çıkışı düzenli olarak kursa gittim. Koca bulma umudum son bulmuştu ama kursum devam ediyordu. Öğretmenimiz de yirmi beş yaşında genç ve güzel bir bayandı. Dersi de çok güzel anlatıyordu. Kısa sürede eski bilgilerimi de hatırladım ve birkaç kur atladım. İki yıl sonra son kuru da tamamlayıp sertifikamı aldım.

Bu kez koca bulma garantisi olan başka bir kursa yazılma kararındaydım. Dans kursu... "Bizimle Dans Edin" adlı kursa yazıldım. Bu kursa da en fazla rağbeti düğünü veya nişanı yaklaşan çiftler gösteriyorlardı.

Nişanlanacak yahut evlenecek çiftler eşleriyle birlikte dans etmeyi öğreniyorlar ve düğünlerinde edecekleri danslar için hazırlık yapıyorlardı. Ya da çok gençler vardı, liseliler ve üniversite öğrencileri... En azından iyi dans edersem daha popüler olabilirim diye düşündüm. Pek çok dansı öğrendim ama ikili danslarda eşim olan baylar hep çocuk yaştakilerdi. Kanatları kırılmış bir kuş gibi çırpınıyordum. "Vermezse mabut, neylesin Sultan Mahmut!" durumlarını yaşıyordum adeta...

Ertesi yıl teyzemin yirmi iki yaşındaki oğlu Uygar'ı da bana eş olsun diye kursa kaydettirdim. Artık onunla ikili olmuştuk. Üç yıl kadar da Uygar'la bu kursa devam ettim. Rumba, Samba, Vals, Tango, Merenge, Baçata derken öğrenmediğimiz dans kalmadı.

Eve kahve içmeye bile tek görücü gelmemişti. Üzüntümden kahroluyordum. Annem, "Kızım, düğünlere

gidelim. Eskiden ya hamamda, ya düğünde kız beğenirlerdi de görücü gelirlerdi. Şimdi hamam kültürü pek kalmadı. Zaten dans etmeyi de biliyorsun. Düğünleri takip edelim yavrum..." dedi.

O günden sonra bütün düğünleri takip etmeye başladık. Uygar bazı günler "İşim var." dese de küçük hediyelerle onu düğüne gelmeye razı ediyordum. Kısa sürede o kadar uyumlu dans etmeye başlamıştık ki her düğünün gözdesi olmuştuk. Komşularımızın didisinin didisi bile bizi düğüne davet ediyorlardı. Dans beni inceltmişti de... Atmış kiloya düşmüştüm. Oldukça güzel görünüyordum.

Birkaç görücü çıktı ama hayal ettiğim beyaz atlı prensin yanından bile geçemeyecek kısmetlerdi. Karısından boşanmış olanlar ile eşi ölmüş, çocuklu dul adamlar... Bu nasıl kısmetse artık! Resmen kısmetsizlikti yaşadığım... Bir süre sonra beklentilerim değişti. Beyaz atlı

prensten ister istemez vazgeçmem gerekti. Prens olmasın, hatta beyaz atı da olmazsa olmasın yeter ki bir an önce gelsin. Atın üstünde, eşeğin sırtında nasıl geliyorsa gelsin. Belediye otobüsüyle gelecek olan kişiye de razıydım.

Artık düğüne gitmek aile geleneğimiz haline gelmişti. Bir gün Uygar elinde gayet şık bir davetiyeye geldi. Püsküllü davetiyeyi yelpaze gibi havada sallayarak "Cumartesi akşamına hazırlan Elif Abla, düğün var." dedi. Uygar'ın arkadaşının küçük kız kardeşi evleniyormuş. Tanımıyordum ki Uygar'ın arkadaşını da onun kız kardeşini de... Düğün günü yine giyinip süslendim. Saçlarıma da havalı bir fön çektirdim. Güzel bir makyaj yaptım. Aile boyu düğün salonuna doğru yola çıktık. Kim bilir kaçınıcı defa geldiğim Gülpembe Düğün Salonundan içeri girerken yine çok heyecanlıydım. "Acaba burada mıdır beyaz atlı veya karakaçanlı prensim?" düşüncesiyle kalbim

34 pıt pıt atmaya başlamıştı. Büyüklerimiz “Bekle de gör!” demişler. Heyecan yok Elif!

Uygar, gelinin ağabeyinin samimi arkadaşı olunca bizim için salondaki en iyi masalardan birinde yer ayırmışlardı. Bize ayrılan masa geline de çok yakın bir yerdeydi. Gelinin gelmesini heyecanla beklemeye başladık. Bir süredir düğünlerdeki gelinliklerin modellerini daima çantamda taşıdığım not defterime çiziyordum. Eve döndüğümüzde bu modelin bana yakışıp yakışmayacağına annemle mütalaa ediyorduk. “Gelinin gelinliği straples balık modeli olabilir.” dedi annem... Ben de “Belden kesik, kabarık, altında tarlatan, üstü ve kolları da Fransız danteli...” diye iddiaya giriştim. Bir yandan da masadaki çerez tabağından fıstıkları seçiyordum. Fıstıklar seçile seçile azalmıştı ama leblebiler aynen tabakta duruyordu. “Ben de aslında fıstığım ama beni leblebi sanıp almadılar. Leblebiler gibi kalakaldım.” diye iç geçirdim.

O esnada salonda bir hareketlenme oldu. Gençler ellerinde konfetilerle gelinle damadı bekliyorlardı. Derken müzik başladı. Berkant’ın söylediği ölümsüz eser “Samanyolu” ile genç çiftler salona girdiler. Gelinliğinin kuyruğunu sürükleyerek edalı edalı yürüyen gelini tanıdım. İngilizce kursuna yazıldığımda yanımda oturan sıra arkadaşım Pınar’dan başkası değildi bu! Elimde olmadan heyecanla bağırardım: “Anne, anneciğim bak sınıf arkadaşım!” Salondaki

bütün başlar bizim tarafa doğru çevrildi. İnsanlar gülmek için ağızlarını kapatıyorlardı.

Pınar da beni görünce çok mutlu oldu, sevinçle yanıma geldi. Elimi öptü ve “Teyzeciğim seni düğünümde gördüğüme çok sevindim.” dedi. O anda annemin de benim de yüzümüz allak bullak oldu. Ağlamaya başladım. Portföy çantamı masanın üstünden kapıtığım gibi kapıya doğru atıldım. İşte bu, bizim ailece gittiğimiz son düğün oldu.

Davut Güner

Köfteci Şefik

1918 yılında Kafkas İslam Ordusu'nun bünyesinde Azerbaycan'da Bolşevik Taşnak çetelerine karşı savaşta şehit olanların aziz hatırasına

Köfteci Şefik'i uzun yıllardır görmüyorum desem yalan olmaz. En son yirmi bir yıl önce mi gördüm, ya da daha çok mu oldu? Oysa daha dün gibiydi, ilkokula gittiğim yıllar, pazar-tesi günleri kurulan ilçe pazarı... Köyden, yayladan insanlar pazara akardı. İğne atsan yere düşmezdi. Ben pazarın içinde adeta büyülenirdim. Tepemde masmavi bir gök... İnsanlar ellerinde sepetler, alışveriş yaparlardı, belki de sinemadaki akşam filmini ya da kendini asan kadının o büyük trajedisini konuşurlardı. Ben o kadının yüzünü hatırlamaya çalışır, serçelerin oradan oraya uçuşunu seyrederdim. Bir akrabam "Ahmet oğlum nasılsın, ne haldesin?" diye sorduğunda, içime sevinçler dolardı. Mesela

o yıllarda Mehmet amca daha ölmemişti. Ortaokul öğrencileri istiklal marşı söylerken, ben de çok heyecanlıydım. O büyük kazanlara bakar, bazı köylerdeki Bizans kalıntıları karşısında irkilirdim. Büyük eniştem, tarladan büyük küpler çıkarır, içini buğdayla doldururdu.

-Şefik abi, bana çeyrek ekmeğe köfte yapar mısın?

-Ahmet seni son günlerde çok dalgın görüyorum. Hayrola?

-Şefik abi geçen okulda bilgi yarışması yaptık. Çok heyecanlandım. Bir konu kafama takıldı. Atalarımız tarih içinde görkemli yolculuklar yapmışlar ve bu güzel ilçeyi kurmuşlar. Ben atalarımızı çok özledim Şefik abi.

-Atalarımız mı dedin Ahmet? Şimdi bizler büyük dedelerimizi bile zor tanıyoruz, seferberlik ve işgal günlerini çabucak unutuyoruz. Benim babam tam da o savaş yıllarında doğmuş, senin amcan gibi.

-Şefik abi hava niye kararıyor böyle? Sen niye hızla yaşılanıyorsun? Senin kardeşin ve yeğenlerin şehrin bir sokağında kayboldular. Kuşlar neden böyle erken göçüyorlar? Ben de şehre büyük bir heyecanla ayak basmıştım Şefik abi. Şimdi çok mutsuzum. Şefik abi bu gece sinemada Tugay Toksöz'ün bir filmi var. Ben amcamın oğluyla gideceğim. Sen şu bir lirayı al şimdilik.

Şefik abi bir anda nasıl yaşlandı anlayamadım. Şefik abi bir hayal gibi kayboldu. Bostanların üstüne sabah güneşi doğdu. Dedem kavunları ayırdı. Babam çok uzaklara yolculuklar yapmaya başladı. Ben çantam elimde evin yolun tutarken, Şefik Abi'nin o çok lezzetli köftelerini hatırladım. Şefik abi belki de çok mutsuz bir insandı. Çünkü babası annesini boşamış, üvey baba elinde büyümüştü. Şefik abi evlendiğinde de büyük acılar, utançlar yaşamış, babasına uzaktan sadece bakmıştı. Fötr şapkalı ince bıyıklı o adam: "Benim babam olamaz" diye düşünürdü Şefik abi. Köfteci dükkânını açtığı anda sanki dükkânın içinde karaltılar dolaşır. Şefik abi içini çeker, tahta bir sandalyeyi otururdu. Şefik abi galiba hep yalnızdı. Karısı ve çocukları bir görünüp bir kayboluyorlardı. Şefik abinin annesi de, sanki hiç ölmemiş gibi karşısında dikiliyordu. Annesinin yüzünde kavruk yazlar, çok soğuk kışlar görürdü. Şefik abinin sonradan

üvey kardeşleri oldu. Kardeşleri bir gün doğu yönünde kayboldu. Doğu yönünde uzun bir nehir ve büyük şehirler vardı. Kayıp yazgılar vardı. Yeni gömülmüş ölümler vardı. Doğudan batıya yol alan trenler vardı.

Ah Şefik abi! Nereden baksan çok yaralısın. Kuşlar o ağaçtan o ağaca konarken, çalgıcılar hüznün şarkıları çalarken. Yıllar geçti, ağaçlar yapraklarını döktü. Sonra kar yağmaya başladı. Topraktaki lekeler kayboldu. Biz ilkokulun bahçesinde kızak kaydık. Öğretmenimiz karda kışlık manto-sunu giymişti. Bize Kemalettin Tuğcu'nun kitaplarını dağıttı. Biz o hikâyelerdeki, çok acı çekmiş insanlara üzülürken, Şefik abi aklımıza bile gelmedi. Oysa Şefik abinin lezzetli köfteleri kadar çok acıklı bir hikâyesi vardı. Şefik abi acıları hep içine atmıştı. Asma yaprakları sararırken, bağlar bozulurken, biz yeşil çayırarda maç yaparken. Memurlar akşam evlerine dönerken. Ah Şefik abi! Bu

hayat çok anlaşılmaz, çok karışık, sayfaları kopmuş bir roman gibi. Biz şadırvanda akan berrak sulara bakarken, sinekler camlara konarken... Hayat bizi oradan oraya savururken... Şefik abi!